

sultat. Udenfor Forstrandens yderste Klippeblokke, hvor Brændingen kogte, laa Havet blankt som Metal og vuggede Spejlbilledet af Middagssolen og dens Lysbro. Nogle havde derfor foreslaaet en Rotur. Andre havde anbefalet at tage til Genua for at se et Par Negerboksere, som optraadte i et amerikansk Menageri. Blandt Dagens Forlystelser var der ogsaa bleven nævnt en Begravelsesmesse i Domkirken derinde og en Flyveopvisning. I det hele var der saa meget at vælge imellem, at ingen rigtig vidste, hvad han havde Lyst til; og den livlige Raadsforsamling opløstes da tilsidst med det Resultat, at de fleste gik tilbage til Hotellet for at hvile sig til den store Promenadetime, Klokken tre, naar Musikken spillede.

De standhaftigste — deriblandt flere Damer — havde dog gjort Alvor af at leje en Baad og lade sig ro ud paa Havet. Tilbage paa Bænkene sad nu kun to danske Herrer: en lille sortskægget Mand af jødisk Udseende og en stor Fuldblods-Nordbo med frodige Kinder og Øjne som en Foraars Himmel.

„Hvem er i Grunden den unge Mand, der hænger saadan efter Frøken Abildgaard?“ spurgte den første, der var kommen dertil samme Morgen og i Forvejen havde gjort den anden forskellige Spørgsmaal om sine Medpensionærer.

„Mener De Tyskeren?“

„Nej, den unge Københavner med de lilla Silkestrømper. Han fulgte ogsaa med hende nu paa Roturen.“

„Aa, det er unge Mohn! En Søn af Mohn & Drejer. En Dødens Kandidat, som De vist kan se paa ham. Han er her med en Sygeplejerske fra Røde Kors . . . paa Vejen til Ægypten. Stakkels Fyr! Han skal ikke have mere end en halv Lunge tilbage.“

„Det er bleven mig sagt, at Godsejer Torben Dihmer kan ventes hertil.“

„Ja. Han kommer fra Wiesbaden. Vi venter ham hver Dag.“

„Mon der er noget om, at han og Frøken Abildgaard skulde være forlovede?“

„Det har man snakket om, Gud veed hvorlænge, saa man har vel Lov til at begynde at tro paa det. Dihmer er forresten